

Streszczenie rozprawy doktorskiej

Wpływ pianistyki klasycznej na estetykę improwizacji na przykładzie interpretacji twórczości Krzysztofa Komedy oraz impresji na temat pieśni Fryderyka Chopina

mgr Maciej Tubis

Akademia Muzyczna im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi

Wydział Jazzu i Muzyki Estradowej

Instytut Instrumentalistyki Jazzowej

dr hab. Adam Maniak, prof. AM – promotor

Autor tej rozprawy, dokonując oglądu historycznego i analizując własne impresje na temat muzyki Krzysztofa Komedy oraz Fryderyka Chopina podejmuje próbę wykazania wpływu wykonawstwa muzyki klasycznej, za pomocą wywodzących się z niej technik instrumentalnych, na twórczość pianistów jazzowych.

Opis dzieła muzycznego, będącego przedmiotem pracy doktorskiej, zawiera rys historyczny dotyczący improwizacji oraz próbę zdefiniowania czym jest improwizacja, szczególnie w kontekście jazzu. W pracy tej znalazły się także charakterystyki twórczości pianistów jazzowych, którzy wywarli wpływ na autora niniejszej rozprawy i zainspirowali go do kreowania własnego języka wypowiedzi muzycznej. Opisując własne nagrania składające się na wspomniane wyżej dzieło, autor prezentuje przede wszystkim zastosowane techniki pianistyczne i kompozytorskie. Uwypukla też wykonawczy i estetyczny aspekt dzieła jazzowego w kontekście klasycznego przygotowania do profesjonalnej gry na fortepianie. Autor podkreśla ważność doświadczeń zdobytych podczas wieloletniej edukacji muzycznej oraz podczas wykonawstwa kompozycji klasycznych ze względu na ich wpływ na styl improwizacji. W estetyce autora improwizacji dostrzec można, z jednej strony, różne techniki kompozytorskie i pianistyczne stosowane w klasycznych kompozycjach – między innymi Fryderyka Chopina, Feruccia Busoniego, Maurice'a Ravela czy Sergiusza Prokofiewa, z drugiej zaś, czerpanie inspiracji z twórczości takich pianistów jazzowych, jak Bill Evans, Keith Jarrett czy Brad Mehldau.

Zdobyta wiedza i doświadczenie autora, kształtujące go w twórczej drodze, wskazują, że w jego przypadku improwizacja jazzowa nie ogranicza się tylko do stosowania dwudziestowiecznych technik i harmonii jazzowych pochodzących z kręgu muzyki amerykańskiej. Zatarcie się granic stylistycznych w owej improwizacji jest wartością dodaną,

opartą na elementach estetyki różnych kultur muzycznych, zróżnicowanych pod względem społecznym czy etnicznym, co daje szansę na autentyczność wykonawczą.